

egentlig særlig har givet mig Anledning til at tage Ordet. Det er de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget § 1, 2det Stykke, og som ogsaa blev omtalt forleden. Jeg mener, at det er ved de saakaldte sundhedsfarlige Virksomheder, at Samfundet i første Række er interesseret i Arbejdstidens Indskrænkning. Da Sagen var til Behandling i Samlingen 1908—09, omtalte jeg Arbejdsforholdene paa Papirfabrikkerne, der jo ogsaa blev omtalt forleden. Jeg vil gerne opholde mig en lille Smule ved den Arbejdsordning, der gælder i disse Fabrikker. Det er rigtigt, hvad der alt er anført, at der regelmæssig er Natarbejde, og at Arbejdstiden er saaledes inddelt, at Maskinpersonalet hveranden Uge arbejder 12 Timer om Natten, hveranden Uge 12 Timer om Dagen. Arbejdet er af en saadan Beskaffenhed, at der end ikke levnes Arbejderne en regelmæssig Spisetid; de maa, mens de spiser, føre Tilsyn med Maskinerne, saa at de faktisk maa arbejde 12 Timer i Træk, skiftevis Nat og Dag, altsaa hver anden Uge om Natten, hver anden om Dagen. Det hedder ganske vist i det Regulativ, der er oprettet mellem Arbejdernes Organisation og De forenede Papirfabrikker, at der skal være 2 Timers Spisetid, men det hedder videre, at de Arbejdere, der ikke har faste Spise- og Hviletider, skal have Lejlighed til at spise 2 Gange i hver Tur, saa vidt muligt med lige store Mellemrum. Man vil heraf se, at det ikke er tariffstridigt, naar Papirfabrikkernes Ledelse forlanger, at Arbejderne skal arbejde 12 Timer og i disse ikke have nogen regelmæssig Spisetid, men passe deres Arbejde, medens de indtager deres Maaltider. Men endvidere kan der af disse Arbejdere ved disse Maskiner forlanges Arbejde udover de 12 Timer. Det hedder i Regulativet, at man kan forlange 6 Timers Ekstraarbejde. Altsaa efter at disse Mennesker har arbejdet 12 Timer, kan Fabrikkens Ledelse forlange, at de yderligere skal arbejde 6 Timer, det vil sige, at uden at de kan protestere, uden at det kan siges, at Regulativet er overtraadt, kan man forlange af dem, at de skal arbejde 18 Timer i et Døgn. Naar det nu desuden, som det ogsaa fremgaar af Diskussionen, almindeligt erkendes, at dette Arbejde er af sundhedsfarlig Art og desuden særlig farligt, fordi det kræver den allerstørste Agtpaaagivenhed fra Arbejdernes Side, idet Maskinerne er meget vanskelige at betjene, og den mindste Uforsigtighed let medfører den største Ulykke for Arbejderne, vil man forstaa, at der indenfor Papirindustrien er talrige Ulykkestilfælde, at mangan Ar-

bejder der har mistet sin Førlighed, fordi han er tvungen til at arbejde maaske indtil 18 Timer i et Døgn ved Pasning af saadane farlige Maskiner. Det har maaske kostet ham flere Fingre, maaske har han faaet en Haand kvæstet eller en Arm læderet. Der er foregaaet saa mange Ulykkestilfælde indenfor Papirindustrien, at der nok kunde være Anledning for Lovgivningsmagten til at hæfte sin Opmærksomhed ved den Sag og kræve, at den meningsløse Ordning med 12 Timers Natarbejde afløses af en Ordning, hvor Arbejdstiden er mere fornuftig inddelt, saa at der arbejdes med tre Hold i Døgnet i Stedet for med to.

For øvrigt er det ret betegnende i Arbejdsregulativet at finde en Bestemmelse, som viser, at Papirfabrikkerne, dette rige Selskab, der ved Hjælp af Toldbeskyttelse kan beskatte os alle sammen gennem vort Papirforbrug, og som ad den Vej skaber sig et Udbytte paa 12—14 pCt., foruden at det med passende Mellemrum giver Aktionærerne Friaktier, er i enhver Henseende smaaligt, naar det gælder Arbejdernes Interesser, og paa enhver Maade forstaaer at sikre sig den størst mulige Raadighed over Arbejderne, baade med Hensyn til deres Arbejdstid og med Hensyn til deres Lønforhold. Man finder i Regulativet en Bestemmelse om svagelige Arbejdere, som har arbejdet paa Papirfabrikkerne i 10 Aar. Man regner altsaa med, at naar en Mand har arbejdet der i 10 Aar, kan han let komme til at høre til de svagelige. Og ligeledes tager de Forbehold overfor Invaliders Arbejdsløn, og det er vist ogsaa i høj Grad i Selskabets Interesse, for i en saadan Virksomhed bliver adskillige Invalidere. Det bestemmes, at for saadanne Arbejdere, som efter 10 Aars Arbejde bliver svagelige eller muligvis Invalidere, gælder den gængse Timebetaling ikke, dem har Selskabet Lov til at byde den Timebetaling, som efter dets Mening svarer til det mindre Arbejde, de nu kan præstere. Man vil se, at Fabrikkerne i høj Grad har sikret sig, de har ikke taget mindste Hensyn til det Samfund, som dog har indrettet det saa viseligt, at de gennem Toldbeskyttelsen kan sikre Aktionærerne det store Udbytte. Det bryder Aktionærerne sig ikke om; saasnart de ikke kan udnytte og udpine Arbejderne til det yderste, afskediger de dem.

Jeg skal i denne Forbindelse nævne, hvordan man saa stiller sig overfor en saadan opslidt Arbejder. En Arbejder havde arbejdet som Formand ved De forenede Papirfabrikker i ca. 20 Aar; og nu